

de kunne sige os deres Hjertens Mening, om de ville blive, eller de ville gaa, og hvad de sige, det ville vi tage Hensyn til. Vi spørge dem: Er det saa, at I lokkes af en lys og lykkelig Fremtid, som I haabe at opnaa under det store Lands Beskyttelse, vel, saa skilles vi med Tak for Fortiden, med Vemod i Følelsen af, at det lille Danmark er blevet endnu mindre, end det var i Forvejen, men uden Bitterhed og med de bedste Ønsker for Fremtiden. Men ville I blive, ville I fremdeles dele vore tarvelige Kaar, vel, saa forstøde vi ingen, der vedblivende vil slutte sig til os, nej, holde I fast ved os, saa skulle vi ogsaa holde fast ved eder.

Og jeg mener nok, at vi kunne sige dette, thi hvor er den Nødvendighed, som er konstateret for, at vi skulle sælge, for, at vi ikke kunne beholde dem. Ja, man henviser til Underskuddet. Men er der nogen Sinde gjort et virkelig alvorligt Forsøg paa at tilvejebringe en bedre Balance i dette Budget? Der er forelagt Forslag fra Regeringen i sin Tid. Hvad gjordes der ved dem? De bleve visnede, det var det hele, der kom ud deraf. Og da man saa, at Øerne ikke kunde gaa frem, ja, saa fandt man paa den ulykkelige Ide at ville sælge dem. Og nu er det, som det endnu lyder derovre fra, i Kolonialraads-mødet paa St. Croix, gaaet paa samme Maade, som det er gaaet her. En dansk Mand derovre udtalte der, at der er stillet Forslag om at tilvejebringe bedre Balance paa Budgettet; Kolonialraadet har mange Gange paavist, baade hvor Udgifterne kunne nedsættes, og hvorledes Indtægterne kunne forøges, men Henstillingerne ere blevne upaaagtede. Det vil med andre Ord sige: der er intet som helst gjort for at søge at bringe en bedre Balance til Veje. Havde vi anvendt alle disse Aar, som nu ere gaaede, paa at reformere Øerne, og det saa havde vist sig, at det var umuligt, ja saa kunde der maaske være Mening i, naar Underbalancen blev for stor, at sige: vi maa afhænde dem, vi have ikke Raad til at beholde dem. Men saa længe saadanne Forsøg ikke virkelig ere gjorte, mangle Forudsætningerne for et saadant Ræsonnement. Maaske vil man indvende: Ja, men der er dog ikke Udsigt til, at de kunne

betale sig, en Underbalance bliver der sikkert altid. Dertil vil jeg svare: Det er vel ikke Meningen, at Danmark skal afhænde alle de Lande, som ifølge Statsregnskabet opvise Underskud, thi saa turde der vel ogsaa være andre Landsdele foruden Vestindien, som der stod i Fare for at blive afstaaede. Men tror man, at det vilde forøge Danmarks Prestige, tror man, det vilde forøge dets Kredit, hvis det hed: Nu er Danmark kommet saa vidt, at det sælger ud. Yderligere vil jeg fremhæve, at Beboerne, hvis de virkelig finde, at de ere bedst tjente med at blive hos os, ikke skulle tro, at de blot komme som en Byrde, som en Udgift for Moderlandet. Jeg tænker mig tværtimod Muligheden af, at de endnu kunne have en virkelig stor Betydning for Moderlandet, naar de forblive ved det. Se paa, hvorledes vor Stilling i økonomisk Henseende er her i Europa, omgivet som vi ere af Toldmure paa alle Sider. Selv paa de aabne Steder begynde de at rejse sig, og vi vide ikke, hvor lang eller hvor kort Tid der vil hengaa, inden ogsaa disse Lande lukkes yderligere. Saa maa vi søge ud til andre Verdensdele, saaledes som fremmede Nationer gøre. Den første Betingelse for at kunne gøre det er imidlertid, at vor Søfart udvikles, hvorfor det har glædet mig, hver Gang jeg har set vore Dampskibe besejle ny Have, som Middelhavet, Sortehavet, Atlanterhavet o. s. v. Særlig har det glædet mig, at de nu ogsaa ere dragne ud mod det fjerne Østen, og ved saaledes at søge ny Veje, have knyttet ny Forbindelser og draget ny Omraader ind under dansk Erhvervsliv, under dansk Produktions- og Omsætningsvirksomhed. Nu er der jo dem, der have Blikket fæstet paa Mellemaamerika, der mener man, at der ogsaa er noget at gøre for dansk Foretagsomhed. Men for at kunne konkurrere, maa man have Støttepunkter, og saadanne frembyde netop vore Øer derovre med deres gode Havne og med den prægtige Jordbund, som, naar den udnyttes rigtigt, kan bringe godt Udbytte af det Arbejde, der nedlægges i den. Men naar det forholder sig saaledes, skulle vi saa sige: det nytter intet, skulle vi saa lægge Haabløshedens kolde, klamme Haand